

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 14CoP/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1523201613
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bundzel
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:1523201613.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bundzela a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Kristíny Srnkovej, v právnej veci navrhovateľky: A. B. C., D. E., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom F. G. X, XXX XX E., proti manželovi navrhovateľky: A. C., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom E. – C., toho času bytom H. XX, XXX XX D., zastúpeného advokátom : JUDr. Alexandrom Milkom, so sídlom Cyrila a Metoda 4, 048 01 Rožňava, v konaní o návrhu na rozvod manželstva a úpravu pomerov manželov na čas po rozvode manželstva k maloletému dieťaťu : B. C., narodený XX.XX.XXXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, 816 16 Bratislava, o odvolaní manžela navrhovateľky proti rozsudku Mestského súdu Bratislava II č.k. B5-22P/21/2023-390 zo dňa 19.09.2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti
p o t v r d z u j e .

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozviedol manželstvo navrhovateľky A. B. C., D. E. a A. C., maloletého B. C., narodeného XX.XX.XXXX zveril na čas po rozvode do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia sú oprávnení maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok (výroky I., II. a III.). Ďalším výrokom uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletého B. sumou 180 eur mesačne vždy vopred do 15. teho dňa v každom kalendárnom mesiaci k rukám matky maloletého (výrok IV.). Výrokom V. bol upravený styk otca s maloletým tak, že otec je oprávnený sa s ním stretávať s výnimkou sviatkov a prázdnin každý posledný kalendárny týždeň toho ktorého mesiaca v sobotu od 09.00 hod. do 20.00 hod. a v nedeľu od 09.00 hod. do 18.00 hod.; počas letných prázdnin je otec oprávnený sa s ním stretávať každý párný rok od 15.07. od 09.00 hod. do 31.7. do 20.00 hod. a od 15.08. od 09.00 hod. do 30.08. do 20.00 hod. a každý nepárny rok od 01.07. od 9.00 hod. do 15.07. do 20.00 hod. a od 01.08. od 09.00 hod. do 15.08. do 20.00 hod.; počas Vianočných sviatkov je otec oprávnený sa s maloletým stretávať v nepárnom kalendárnom roku od 23.12. od 09.00 hod. do 25.12. do 20.00 hod. a od 02.01. nasledujúceho párneho kalendárneho roka od 09.00 hod. do 05.01. do 20.00 hod. a v párnom kalendárnom roku od 27.12. od 09.00 hod. do 02.01. do 20.00 hod.; počas jarých prázdnin v každom nepárnom kalendárnom roku od prvého dňa prázdnin, t.j. od soboty predchádzajúcej prvému dňu jarých prázdnin od 09.00 hod. do posledného dňa prázdnin – piatku do 20.00 hod.; počas Veľkonočných sviatkov v každom párnom kalendárnom roku od Zeleného štvrtka od 09.00 hod. do nasledujúceho utorka do 18.00 hod.; miestom prevzatia a odovzdania maloletého v určených časoch začatia a ukončenia styku je vždy miesto bydliska matky s tým, že matka je povinná maloletého na styk s otcom riadne a včas pripraviť. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu (výrok VI.).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 18, § 23 ods. 1 -3, § 24 ods. 1 a 5, § 25 ods. 1 a 2, § 28 ods. 1,2 a 3, § 62 ods. 1, 2, 5 a 6, § 75 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len Zákon o rodine) a § 100 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len CMP). Vecne súd prvej inštancie dôvodil, že mal na základe vykonaného dokazovania za to, že vzťahy medzi manželmi sú hlboko a trvale rozvrátené a nie je reálna možnosť obnovenia manželského spolužitia, nakoľko manželka má k zachovaniu manželstva absolútne odmietavý postoj. Konštatoval, že problémy medzi manželmi pretrvávajú dlhodobo a tieto prerástli až do partnerského násillia. V danom prípade na prípadné udržanie manželského vzťahu by nepomohla ani ďalšia efektívna psychologická intervencia a navyiac rozvodom manželstva bude maloleté dieťa uchránené pred rodičovskými a partnerskými konfliktami, ktoré sú sprevádzané násillm a ktoré sa odohrávali medzi manželmi počas ich spolužitia. Za príčinu rozvratu v manželstve súd ustálil násillie v rodine a citové odcudzenie manželov, čo viedlo k znefunkčneniu manželstva ako aj opätovné prepuknutie psychického ochorenia u manžela navrhovateľky, ktorý od presťahovania sa do E. nebol v odbornej starostlivosti, pričom pod vplyvom tohto ochorenia začal byť agresívny, a to verbálne ako aj fyzicky.

3. S konaním o rozvod manželstva je podľa § 100 CMP spojené aj konanie o úpravu pomerov manželov k maloletým deťom na čas po rozvode. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že v najlepšom záujme maloletého je jeho zverenie do osobnej starostlivosti matky s tým, aby bolo zachované právo maloletého dieťaťa na kontakt aj s druhým rodičom. Súd prvej inštancie rozhodol o tom, že právo zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok majú obaja rodičia, keďže v konaní nevyšla najavo žiadna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala ktoréhokoľvek z rodičov ho obmedziť v jeho rodičovských právach. Konštatoval, že samotná skutočnosť, že otec žije v D., má zákaz priblíženia a kontaktu s matkou a súčasne trpí aj psychiatrickým ochorením, nezakladá dôvod na obmedzenie styku otca s maloletým. V rozhodnutí bolo, pokiaľ ide o úpravu styku otca s maloletým, uvedené, že pri úprave styku by mala byť zachovaná proporcionalita rozloženia pri rešpektovaní rovnakých práv každého z rodičov. Za tohto stavu súd prvej inštancie upravil styk otca s maloletým v rozsahu, ako je uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia. Pokiaľ ide o určenie vyživovacej povinnosti tak konštatoval, že základným kritériom pri stanovení výšky výživného sú odôvodnené potreby oprávneného ako aj schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. V tejto súvislosti uviedol, že žiaden z rodičov sa nemôže zbaviť, a to ani čiastočne svojej vyživovacej povinnosti k nezaopatrenému dieťaťu. Povinný rodič musí prispôsobiť svoj osobný život svojim reálnym možnostiam a schopnostiam. V predmetnej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní zohľadnil skutočnosť, že otec je podielovým spoluvlastníkom bytu, využívaného na prenájom (trojizbový byt v Rožňave), z ktorého mu v čase jeho prenájmu plynula mesačne suma 69 eur po odrátaní nákladov. Ďalej je vlastníkom osobného motorového vozidla Škoda Roomster rok výroby 2009 a okrem toho poberá invalidný dôchodok vo výške 513,80 eur mesačne, pričom je schopný v čase remisie jeho ochorenia vykonávať jednoduchú, manuálnu prácu na štyri hodiny, t.j. na cca polovičný pracovný úväzok. Takéto práce už aj vykonával, keď pracoval v záhradnom centre a za tohto stavu je preto dôvodné k invalidnému dôchodku pripočítať tzv. potencionálny príjem vo výške cca 500 eur brutto, čo predstavuje priemernú hrubú mesačnú mzdu v segmente pomocné práce. Súd taktiež prihliadal, resp. zohľadnil, že vyživovacia povinnosť matky je plnená čiastočne aj vo forme osobnej starostlivosti, keďže celá starostlivosť, výchova a výživa maloletého je na jej pleciach. Za takto zisteného skutkového stavu ako aj s prihliadnutím na výšku momentálneho príjmu otca, jeho schopnosti a možnosti (mladý človek s výrazným zdravotným obmedzením, ktorý trpí duševným ochorením trvalého charakteru s určenou mierou poklesu výkonu zárobkovej činnosti 75 %) ako aj jeho majetkové pomery, bolo určené výživné vo výške 180 eur mesačne. Nebolo možné akceptovať návrh otca maloletého na určenie minimálneho výživného – keďže otec má aktuálne zabezpečený príjem prostredníctvom invalidného dôchodku, žije v D., kde náklady na život sú neporovnateľne nižšie ako v E., aktuálne nemá otec žiadne náklady na svoj život, keďže žije v domácnosti svojich rodičov, ktorí plne zabezpečujú jeho potreby. Na druhej strane nebolo možné vyhovieť návrhu matky na určenie výživného vo vyššej miere, a to s poukazom na manželovu diagnózu, ktorá nie je len prechodného charakteru. Konštatoval, že toto ochorenie výrazným spôsobom zasahuje do jeho zárobkových možností, pričom matkou uvádzané pracovné ponuky sú priam nevhodné pre otca.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol riadnym a včasným odvolaním otec maloletého – výlučne vo výroku týkajúcom sa určenia výživného. Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti zmenil v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a zaviazal ho platiť výživné na maloletého vo výške, ktorá v súlade s metodikou pre výpočet výživného rodičov k deťom.

Namietal, že prvoinštančný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil, nevykonával navrhované dôkazy a neúplne zistil skutočný stav veci. Súdom prvého stupňa určené výživné vo výške 180 eur mesačne na čas po rozvode považuje za vysoké. V tejto súvislosti uviedol, že je invalidnou osobou podľa odborného posudku o invalidite invalidnou osobou, má schizoafektívnu poruchu, zmiešaný typ, a preto pre jeho dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou, čo u neho predstavuje 75 %. Vzhľadom k tejto skutočnosti sa nie je schopný zamestnať, hoci si vhodné zamestnanie hľadal u viacerých zamestnávateľov, avšak bezúspešne. Uviedol, že jeho jediným príjmom je invalidný dôchodok, o čom do spisu predložil rozhodnutie o priznaní invalidného dôchodku. Poukázal na to, že v súčasnosti absolvuje ambulantnú liečbu v mesačných intervaloch u psychiatra v D., nevlastní majetok, okrem spoluvlastníckeho podielu 1 k bytu, ktorý je v podielovom spoluvlastníctve spolu s jeho bratom, s ktorým sa dohodol, že v tomto byte bude bývať a za užívanie spoluvlastníckeho podielu svojho brata bude sám uhrádzať náklady spojené s užívaním bytu vo výške 151,29 eur, ako aj zálohové platby za služby spojené s užívaním bytu vo výške 30,59 eur (elektrina, plyn).

5. K odvolaniu manžela navrhovateľky sa vyjadrila navrhovateľka, ktorá podľa obsahu svojho podania žiadala rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť. Poukázala na to, že otec maloletého počas prebiehajúceho konania platil výživné vo výške 35 eur mesačne, čo za žiadnych okolností nezodpovedalo potrebám maloletého dieťaťa. Ďalej uviedla, že jeho rodičia, ako aj rodina sú známi ako D. podnikateľská rodina, ktorá má minimálne štyri nehnuteľnosti, z toho dve slúžia na podnikateľské účely. Zdôraznila, že otec maloletého nemusel pracovať a ani nepracoval. Býva od svojich 18 rokov v ich vlastnom penzióne, ktorý má minimálne šesť izieb a dva krát toľko postelí. Znamená to, že pred ich vzťahom sa nemusel o seba vôbec starať a v tom pokračuje aj po rozpade ich vzťahu, pričom možno v skratke povedať, že má všetko a vždy mal zadarmo. Tvrdila, že otec maloletého má účelne uzavretú zmluvu s vlastným bratom na akože prenájom bytu, pritom v tomto byte nebýva, ale býva vo vyššie spomínanom penzióne bez akýchkoľvek nákladov. Za tohto stavu nie je ani svojou rodinou otec maloletého motivovaný pracovať, napriek tomu, že pracovné ponuky v D. sú, avšak záujem o prácu otec maloletého nemá.

6. Ako už bolo vyššie uvádzané v predmetnej veci podal odvolanie otec maloletého len proti výroku IV. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o výživnom na maloletého na čas po rozvode manželstva, a preto odvolací súd bude účastníkov konania označovať ako otec a matka. Odvolací súd za tohto stavu podrobil odvolaciemu prieskumu rozsudok súdu prvej inštancie len v odvolaní napadnutom rozsahu.

7. Odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu v ktorom nie je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 65 a § 66, CMP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa 378 ods. 1, § 385 ods. 1, § 219 ods. 1, CSP, s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

8. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Ako prvoradé konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 CMP, § 380 ods. 2 CSP).

10. Podľa § 387 ods.2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu otca podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, bez akejkoľvek konkretizácie odvolací súd udáva, že po preskúmaní správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a konania ktoré mu predchádzalo nezistil v postupe súdu prvej inštancie vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia výšky výživného na maloletého na čas po rozvedení manželstva, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Odvolací súd sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie vo vzťahu k otázke určenia výšky výživného na maloletého dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní podstatný význam, v rozhodnutí sa náležite a presvedčivo vypořiadal i s podstatnými vyjadreniami a námietkami účastníkov konania prezentovanými v konaní pred súdom prvej inštancie a nepovažuje za potrebné dôvody už vyslovené opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Len v záujme doplnenia dôvodov rozhodnutia a vypořiadania sa s odvolacími námietkami dodáva nasledovné.

13. Vo vzťahu k predmetnej veci odvolací súd vo všeobecnosti považuje za potrebné uviesť, že platná právna úprava vyživovacej povinnosti rodičov k deťom (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine) je založená na rovnakom postavení muža (otca) a ženy (matky). Obaja rodičia tak majú povinnosť prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov (§ 62 ods. 2 veta prvá Zákona o rodine). Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej povinnosti a rozumie sa nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby rodiča, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami a získanými skúsenosťami. Z hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavia v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Subjektívne schopnosti sa však môžu realizovať len v rámci objektívne daných možností, ktoré determinuje reálna situácia na trhu práce, miera nezamestnanosti v regióne, v príslušnom odbore, vekovej kategórii, dosahované zárobky v danom povolaní. Majetkové pomery rodiča umožňujú komplexne posúdiť celkovú situáciu, životnú úroveň rodiča pre potreby výživného, keďže príjmové pomery samej osebe neposkytujú úplný obraz o situácii povinného rodiča. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery rodiča je potrebné prihliadnúť aj vtedy, ak sa rodič vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako je potrebné prihliadať aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré rodič na seba berie. Obligatónnym zákonným hľadiskom je tiež osobný výkon starostlivosti o dieťa (§ 62 ods. 4 Zákona o rodine). Uvedené konanie sa chápe ako určitá hodnota, ktorá sa pri určovaní výživného nemôže nebrať do úvahy. Hoci zákon používa termín „prihliada sa“, osobnú starostlivosť nepochybne kladie na roveň finančnému zabezpečeniu výživy. Miera, v akej treba prihliadať na osobnú starostlivosť o dieťa v rámci plnenia vyživovacej povinnosti, sa mení podľa veku dieťaťa, resp. jeho zdravotného stavu. Najvýznamnejší podiel bude predstavovať pri deťoch najnižšieho veku, kde je osobná starostlivosť najnáročnejšia. V tomto období podľa okolností konkrétneho prípadu môže osobná starostlivosť úplne vyvážiť peňažné plnenie vyživovacej povinnosti zo strany druhého rodiča. S vývojom dieťaťa sa mení skladba starostlivosti o dieťa (pribúda školská dochádzka, záujmy, voľný čas dieťaťa), na druhej strane sa dieťa stáva samostatnejšie, čo je dôvodom, pre ktorý podiel osobného výkonu starostlivosti na vyživovacej povinnosti klesá.

14. Rozsah vyživovacej povinnosti rodiča je limitovaný odôvodnenými potrebami dieťaťa (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine), pričom dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 2 veta druhá Zákona o rodine). Odôvodnené potreby dieťaťa sú rôzne podľa okolností konkrétneho prípadu, sú závislé predovšetkým od veku a zdravotného stavu dieťaťa, jeho fyzickej a duševnej vyspelosti, spôsobu a obsahu jeho prípravy na budúce povolanie a celkové uplatnenie v spoločenskom živote, výšky eventuality vlastných príjmov a pod. Avšak odôvodnené potreby dieťaťa neurčujú len tieto okolnosti, sú bezprostredne ovplyvňované i schopnosťou a možnosťou rodičov. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov veľmi obmedzené, sú odôvodnenými len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú obvyklú základnú mieru všetkých nevyhnutných potrieb, nutných pre život kultúrneho človeka. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov veľmi široké, sú odôvodnenými tiež ďalšie potreby dieťaťa, ktoré nie sú nevyhnutné, ale - práve so zreteľom napr. k veku a zdravotnému stavu dieťaťa, jeho fyzickej a duševnej vyspelosti, spôsobu a obsahu jeho prípravy na budúce povolanie a celkové uplatnenie v spoločenskom živote - prospešné všestrannému vývoju dieťaťa vo vyspelej spoločnosti. Ak to majetkové pomery povinného rodiča dovoľujú, za odôvodnené potreby dieťaťa možno považovať tiež aj tvorbu úspor (§ 63 ods. 3 Zákona o rodine). Toto poňatie odôvodnených potrieb je v súlade so zásadou úmernosti životnej úrovne dieťaťa životnej úrovni rodičov, v intenciách tejto zásady sú odôvodnené potreby dieťaťa (a tiež rozsah vyživovacej povinnosti rodičov k dieťaťu) mimo iné aj odrazom rôznej životnej úrovne rodičov, danej spravidla spoločenskou dôležitosťou ich práce. Je určite spravodlivé, ak - vzhľadom k tomuto poňatiu odôvodnených potrieb rozhodnutie súdu o rozsahu vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu vyjadří zásadu úmernosti životnej úrovne dieťaťa životnej úrovni rodičov.

15. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k určeniu výživného na maloletého na čas po rozvode manželstva, ako aj vykonané dokazovanie odvolací súd vyhodnotil ako vecne a právne správne. Aj podľa názoru odvolacieho súdu určená výška výživného zodpovedá v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie tak odôvodneným potrebám maloletého v konaní dostatočne preukázaných, ako aj zisteným zárobkovým a majetkovým pomerom rodičov, ich možnostiam a schopnostiam, v zmysle kritérií rozhodných pre určovanie výživného na maloleté dieťa uvedených v ustanovení § 62 ods. 1 až 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Pri určení výšky výživného do tejto súd prvej inštancie správne premietol aj ďalšie rozhodujúce skutočnosti, a to výkon osobnej starostlivosti matky o maloletého a rozsah tejto starostlivosti, resp. záujem otca o maloletého s prihliadnutím na okolnosť, že otec nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že výživné zohľadňuje náklady na odôvodnené potreby maloletého s ohľadom na jeho vek, štúdium, ako aj záujmovú činnosť. Pokiaľ ide o náklady vyčíslené matkou, v súvislosti s výživou a výchovou maloletého, tak tieto možno považovať vzhľadom na preukázané potreby maloletého za primerané a zodpovedajúce jeho potrebám. Znamená to, že zistenia, ku ktorým dospel súd prvej inštancie ohľadom možností a schopností otca ako povinného postačujú spolu s preukázanými odôvodnenými potrebami maloletého na prijatie záveru o výške primeraného výživného na maloletého tak, ako bolo určené prvoinštančným súdom. Takto určená suma zohľadňuje tiež zistené nevyhnutné výdavky rodičov (na výdavky, ktoré nie sú nevyhnutné súd nemôže prihliadať, pretože výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov) a zároveň zohľadňuje aj vysokú mieru osobnej starostlivosti matky o maloletého. Na zdôraznenie správnosti stanovenej výšky výživného odvolací súd poznamenáva, že i keď právne predpisy SR neurčujú tabuľkovú úpravu výživného a jeho určenie je v zmysle zákona nutné posudzovať individuálne s ohľadom na všetky okolnosti prípadu sa prihliadnutím na metodiku pre výpočet výživného zverejnenú Ministerstvom spravodlivosti SR, ktorá je však iba materiálom odporúčacieho charakteru, to znamená, že nie je pre súd záväzná. Jej zámerom je však zjednocovať procesné postupy a rozhodovaciu prax súdov v rodinnoprávnej agende, pričom z tejto vyplýva, že v prípade existencie jednej vyživovacej povinnosti k maloletému predstavuje primerané výživné na jedno dieťa, ktoré bolo v čase vyhlásenia prvostupňového rozsudku žiakom prvého stupňa základnej školy, cca 20 % z čistého mesačného príjmu sumu vo výške 200 eur mesačne, vychádzajúc z priemerného príjmu otca maloletého v čase vyhlásenia rozsudku (pri zohľadnení výšky invalidného dôchodku 513,80 eur mesačne, potencionálneho príjmu vo výške cca 500 eur brutto ako priemernej hrubej mesačnej mzde v segmente pomocných prác a potencionálnom podiele na nájme vo výške 69 eur mesačne), čo predstavuje pri spočítaní týchto súm netto príjem otca cca 1000 eur mesačne. Vzhľadom k pretrvávajúcim zdravotným problémom otca maloletého (bola mu diagnostikovaná schizofafektívna porucha), súd prihliadal aj na túto skutočnosť a určil výživné vo výške 180 eur mesačne.

16. Ďalšie odvolacie argumenty otca už odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nepodstatné, bez potreby osobitne sa s nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie súdu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky otca ako nedôvodné, pričom za tohto stavu súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, za použitia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol za použitia ustanovenia § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

19. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).